

koji pod stolom leži. Ov si je mislil, kak bi to moglo biti, pak si je kupil tu curicu, metnul v jednu škatulicu i peneze kraj nje i tak po vodi pustil. Ovo je jeden mlinar opazil, škatulicu vlovil i dete z penezi našel. Imel je vno go dece, ipak je i ovo dete odhranjival tak dugo dok je bilo sedem let staro. Onda je on isti sin došel k ovomu melinu i videči decu gde se igraju prosil je da bi mu dala vode. Saki dečko i saka puca rekla je da neće donesti vode, a ova curica priskoči k njemu i donese mu vode. Kad se je napil prosil je da mu naj po glavi išče. Ona je k tomu privolila i kad je več dugo iskala, rekla je da naj vezda on nji išče. Kak je on nji počel iskati, videl je ono znamenje na vratu koji ji je on načinil kad ju je po vodi pustil. Prestrašil se je i molil mlinara da mu naj prodá ovu curicu. Mlinar mu je prodal, a ov ju je odpelal svojim starešem i več ni hodil prosit, neg se je za nekuliko let zaručil ž njum in rekel da naj pazi na ov prsten, kajti ako ga ne bu imela kad se budu zdavali, da ju bude pri oltaru vubil. Dogodi se da su išli ovi dva na šetnju pak ji on veli da si naj sedne i naj mu išče po glavi. Ona je to učinila a on je nji metnul med nedra ruku i tam prstena našel, zel ga je i hitil vu vodu. Kad su se več šteli zdati rekel ji je da naj pazi na prsten i pital ju je navek, jeli ga ima. Ona je pak navek govorila da ga ima. Kad je pak ovo vreme dospelo i su 'se več priredili, dojde jeden ribič i veli služkinjam da one 'se več priredjeno imaju, samo jim ribe fale. One su kupile ribe i počele su snažiti. Ve dojde ova mladenka v kuhinju i počne ribja čreva ruliti i kak je od tretje ribe zdruzgala, izpal je prsten. Ona ga je pograbila i odišla z mužem vu cirkvu. Kad su pred oltarom klečali i pop od njih prstene zahteval, dá on svojega i nji reče da naj i ona svojega dá. Ona je mam dala i tak su se zdali, kak jim je bilo sudjeno, pak su onda pošteno živeli.

Ozir po svetu.

Zamorci v Afriki na polnočni strani.

Iz nemškega potopisa.

Že nekaj stoletij hodijo mavriške karavane, posebno iz Maroke, dalječ v Afriko, kjer z menjo, zvijačo ali siloma dokaj zamorcov nalové in jih doma, v malo Azijo in Turčijo prodajajo. Arapinci unstran Atlasa vedno zamorce napadajo, da si sužnih nalové. Včasih njih knezi cele trume ljudi naberó, gredó nad zamorce, in po več vasi na enkrat odpeljejo. To pa tako-le delajo:

Nekaj ur od vasi, nad katero mislijo planiti, se ustavijo; po polnoči je že truma pokonci, in gré, le nektare pri ležišču in velbljudih pustivši, proti vasi, okoli ktere se ustopijo. Ko se dan napoči, plane truma v vas, in polovi prestrašene prebivavce ter jih pošlje do ležišča. Kdor skuša uteči, ga pri tej priči ustrelé, da bi v bližnji vasi novice ne naznanil. Tako nalové v malo urah več sto zamorcov, in potem še velbljude, vole in kar je koli kaj vrednega med se razdelé. Četertina plena je knezova, vse drugo tako razdelé, da peš vojak enega sužnega, jezdec pa dva dobí. Vsak sme zamorcov naloviti, kolikor jih more, samo da četertino knezu dá. Večidel plen koj razdelé, vsak pelje svojo robo seboj.

Ko lov zamorcov mine, jih čaka še večje terpljenje, namreč dolga pot skoz puščave, včasih po 100 in še več milj. Vsako leto jih truda, bolezní, lakote, žeje in vročega vetra, ki droben pesek nese, veliko pomerje. Leta 1805 je šla karavana iz Tombuktu v Tafilét; na navadni postaji, kjer nikoli vode manjkalo ni, ne dobí vode, in cela karavana, bilo je okoli 2000 oseb in 1800 velbljudov, revno pogine. Včasih se znosijo roparji, če imajo na poti v slabem vremenu dosti prestatí, nad nedolžnimi zamorci. Tako Mukni iz Feca, ki je mesto Kanem napadel, sožgal in prebivavce seboj peljal. Nazaj gredé začne veter vleči, in tri dni ne-

prenehoma tako vleče, da veliko sužnjih pomerje; njegovi ljudje se tako prestrašijo, da zaidejo. Mukni terpi tri dni, in ko veter le ne neha vleči, zapové vse zamorce, bilo jih je 300, posekati. To se naglo zgodí. Take hudobije so tam v Afriki domá. Žene in deklice, ktere ne morejo karavane dohajati, dajo v pesku umirati, otročiče pa, ki še ne morejo od dateljnov in vode živeti, pomečejo divji zverini, da jih sterga.

Zvečer, ko se karavana ustavi, se lepoticijo zamorke z lepoticijami, ki so jih od doma prinesle, ali pa s kamnjem, ktero po potu nabirajo; se spravijo vkupaj, in prepevajo različne pesmi. Možaki so pa vsi drugačni. Dokler jih preganjajo in so še domá, so kaj zviti in urni, da uidejo sili. Ko pa začnejo po neizmernih pušavah iti, jim vpade serce, so žalostni in hočejo obupati. To pa le toliko časa terpi, dokler se ne navadijo novega življenja; potem so zvesti in pridni služabniki. Se ve da je tudi tatov med njimi; vsi pa, kadar so jezni, so maševanja željni in neprijazni. Sužnji pa tudi niso vsi enaki. Prebivavci Kangarski so sila sirovi; imajo nizko čelo, velike ustnice, debele lica, potlačene nose, in govore, da se komaj zastopijo. Prebivavci v Havsi so zviti, urni, živih černih oči; na obrazu se jim bere duševna moč. To je dvoje razločnih plemen; zato je pa tudi cena njih na sejmu razločna.

Roparji pridši nazaj prodajajo zamorce, četertino dajo knezu. Če kupi posestnik sam zamorca, mora četertino denarja (gledé na ceno sužnega) knezu odrajtati. Na to se nič ne gleda, ali se oče sém, mati tjé, otroci, bratje in sestre kam drugam prodajo, in včasih je jok in stok, ki bi mogel skale omečiti. Posebno hudo se pa sužnjim ne godí; redko so tepeni; velika prijaznost vlada včasih med gospodom in sužnjimi. Čez 8 do 9 let postanejo prosti, ker vestni moslem jih ima kot služabnike, in jih za toliko kupi, kolikor bi ta čas služabnik sploh zaslužil. Če se naučí zamorec brati in če enmalo koran ume, ima nekake pravice do prostosti, in če gospod čaka in ga ne oprostí, ga opominjajo prijatli in znanci, ker je to dobro delo pri njih. Veliko jih tudi oprosté, kadar gospodar umerje. Ti ostanejo v novi deželi.

Politične zadeve prostih zamorcov niso nič kaj drugačne memo Mavrov; samo to, da se poturčijo, kar je sploh navada, ker prav za prav nobene vere nimajo. Potem opravljajo visoke službe, posebno jih rabijo v vojskah, ker so gibčni in pogumni.

Več zamorcov je v Maroki, kamor jih je Mulej Ismail navozil, da bi tako po kugi in neusmiljenosti svoji zapušene kraje obljudil. Naselili so se po vaseh, ktere so jim zidali, in so dobili dosti zemlje in drugega potrebnega poverh. Ker je vedil Ismail, da ga njegovi podložniki čertijo, se je hotel tem novim naseljencom, katerih pogumnost in pridnost mu je bila znana, prikupiti, vedši, da so oni vselej tistega ljubili, ki jim je največ dajal. Nasledniki Ismailovi pa niso za njim hodili; bili so jim zamorski vojaki sitni tako, da so jih razpustili in nazaj v domače kraje tirali. Služijo pa še vedno kot vojaki, in car njih jim največ zaupa.

J. F. Št.

Dopisi.

Iz Gorice 20. sušca. Fr. Z. — Dajte, mile nam „Novice“, natisniti sledečih par besedic dragim primorskim našim bratom v prevdarek. Čas je, da si ne skrivamo ničesa, kar utegne biti v prid nam in našim zanamcom, da oberremo pozor na mnogoverstne okolišine, ki overajo ali pospešujejo blagor naš, in da napnemo vse svoje moči za drago domačijo, za mili materni jezik. Torej povejmo si brez strahú resnico, in delajmo marljivo za narod svoj. Po tem bodo tudi naši sosodje Neslovenci spoznali, da jezik, za ktere ga povzdigo in omiko se jih toliko trudi, ne more biti brez cene in ni nevažen ali nepotreben. Viditi pa mlačnost

med Slovenci, ali bo ptujec spoštoval slovenski jezik? Besede gosp. Matija Majar-jeve, da se nekterim naš jezik ne dozdeva dosti imeniten, so tudi na Goriškem vseskozi resnične. Toliko čudniša je tedaj novica, ki jo Vam danes oznamim, in ki je vredna, da stopi na beli dan. Čujte! — Dva kandidata za advokaturu, terda Talijana, sta me zaprosila, naj bi ju slovenščino učil, ker dobro spoznata, da bi tukaj brez nje nikoli nič natanko opraviti ne mogla. Tako priznanje iz ust Talijanov me je nekako osupnilo, pa tudi z veseljem napolnilo, ker je očitno, da laški Primorci začenjajo spoznavati, da ni na pravem mestu ne advokat ne vradnik, ki ne razume svojih ljudi, katerih posvetni blagor je njemu zaupan. Očitna hvala bodi jima, da sta se iztergala kužnemu predsodju, in nista med tistimi, katerim „surdae pulsantur aures“. — Glejte bratje! zdaj se res čuda godijo; naš glavni protivec Lah celó spoznava, da je naš jezik vendar potreben, — al mi, Slovenci kaj delamo? Koliko smo mi Goričani storili za naš jezik? Sila malo, kar je blagi oče Stanig oči zatísnil. Ni nam nikakor prav, ako nam kdo zabavlja zastran narodnosti, pa da bi se imelo tudi pri nas kaj delati v hasen mile slovenščine, ni dosihmal ne duha ne sluha. Če je res — in to je gotovo — da moramo ponosnim sosedom djansko pokazati, koliko veljá Slovenec, je to pač pri nas Primorcih brez dvombe živa potreba. Furlanščina si prilastuje čedalje večjo veljavo v naši okrajni, in narodni mejnik se čedalje hitreje pomika čez Sočo. Poglejte Ločnik, vas, še ne celo uro hodá od Gorice! Stari Ločničanje še umejo slovensko, mladina je pa skoz in skoz že furlanska. Nočem ravno terditi, da bi si zamogli s kako literarno ustanovitvijo pridobiti te odpadnike; to pa terdim, da je mogoče in celó potrebno si ohraniti saj to, kar je. Al zapustiti je treba tisto neslano kavsanje in sirovo kritikovanje, ki ni celó brez krivde tudi pri nas. Marsikdo je omolknil, ki bi slovenščini več pomagal, kot oni napadniki, ki le sami sebe hočejo „ilustrirati“ pred svetom. Kaj hočete oestro rešetariti, ker morate sami zakrivati, kar ste pred par leti pisali! „Mošt mora prej izvreti, da bode vino“ — sem že večkrat slišal, pa izpolnilo se dosihmal vendar ni. Noben pameten ne reče, da bi se ne smelo že zdaj ločiti dobro od slabega; al kritika ne sme napadati po tolovajsko, in toliko manj pri Slovencih, katerim „sloga“ za prvo geslo veljati mora. In kaj je le slovnica sama, zavoljo ktere pišemo? Ali ni prvo to, kaj se piše, drugo še le, kako se piše? Če je dobro blago v lični posodi res najbolje, vendar ne bo zlata zametoval pameten človek, če je še tudi nekoliko žlindre vmes. Če slišiš koga vedno merdati, ali, kakor Nemec pravi, „nörgeln“, jeli, da se ti bo priskutil do živega? Taka je tudi v literarnih rečéh. Nikar ne mislite, da je vse izverstno, kar je že Nemec pisal ali kter si tudi bodi drug narod. — Govorečemu gori o neugodnih okolišinah ste mi po nevedoma ušle dve besedici: literarna ustanovitev! Važne besedi, ako bi se vé uresničile med nami! Kar se mi je že v detinskih letih sanjalo, in me zdaj iskreno navdušuje, ali bi se spolniti ne moglo? Da, more se! Volja naj se zbudi, in storjeno je! Časnik, o katerem se je tu pa tam že marsikaj govorilo, naj bi zagledal beli dan in bil bi močan nasip proti neprijaznim valovom. Prevdarite saj enkrat, Vi veljavni gospodje! gori omenjene potrebe, in spoznali bote, da je treba kaj storiti. Časnik je najgotoviši pripomoček. Vsako ljudstvo ima na prvi stopnji literarnega razvitka svoje težave, in glavni napotek ste gotovo antipatija in nekak ponos že izobraženih sosedov. To pa veljá posebno od nas Slovencev, ki smo v sredi takih narodov. Mi moramo tedaj vničiti tisti, bi rekel, zaničevavni smehljaj, ki nam je dosihmal kot otrokom gnal rudečico v lica; pičeni od vsakega komarčka ne smemo več padati v omédlevico. Zaupno stopimo na bojišče dušnih moči; naše orožje je pošteno in iz dobrega blaga, ter pokažimo, da zgodovina tudi nas potrebuje. To moramo storiti tudi mi Primorci; tudi nas je izbrala Božja

previdnost za naš dragi slovenski narod. Bratje! za mnogo let se bo sodil naš spomin; dajmo! da bodo naši potomci s spoštovanjem se spomnili nas.

Iz Zagreba 23. marca. A. K-s. — Sliši se, da je že prišlo iz Dunaja dovoljenje za izdavanje politično-literarnega lista v horvaškem jeziku pod imenom „Pozor“. Gospod Vraničanj-Dobrinović je nek vložil 10.000 gold. kot glav-nico za izdavanje „Pozora“ ali dozda se ni moža, ki bi si upal podstopiti vredništva. Iz Zadra se je pojavil neki gospod, ki bi bil pripraven, podstopiti se težavnega posla, pa zahteva za to 2000 gold. plače, in verh tega še čisti dohodek, ktere ga bo časopis dajal. — Nedavno je izišla v Beču „Skladnja ilirskoga jezika“ od Adolfa Weber-a, in se dobiva v zalogi šolskih knjig na Dunaji po 37 kr. Ne bo se moglo več sponašati Horvatom, da še nimajo sintakse. — Zvečer bo v dvorani narodnega doma velik slovansk koncert v korist zagrebški učiteljski knjižnici, kjer se bo popevalo in govorilo po domače in nekaj tudi v drugih slovanskih narečjih, in vojaška godba bo igrala napeve domačih davorij. — Čitavnica, o kateri sem že pisal enkrat v „Novicah“, je že odperta. Slovenske časopise ima vse štiri: Novice, Glasnika, Prijatla in Danico.

Iz Vipavske doline 23. sušca. ☉ — Tudi pri nas namesto mile pomladanske sapice še ojstra burja brije in dolina naša je še zavita v zimski plajšč. Snega sicer nimamo; al tudi cvetja še ne vidiš nikjer na drevésih, ki so nam druge leta že ob tem času cvéle. Vendar ne mermramo, ker ravno za tega voljo, da pozneji mraz ne bo posmodil prezgodnjega cvetja, utegne letina za sadje dobra biti. K besedi „drevje“ naj pristavim še, kar sem unidan potovaje skozi Hrušico žalostnega vidil za prihodnost našo. Na desno in levo tu in tam nemila sekira gospodarji v gojzdu, da je kaj; lesa in desk se vozari v Terst in Gorico, kakor da bi za nami ne potrebovali ne derv ne lesa; gojzdi prihajajo od leta do leta svetlejši in siloviti burji se čedalje bolj odpirajo vrata. Ali ni to narobe svet, da se pripravljamo, iz golega Krasa vstvariti gojzd, namesto da bi odvracali napravo čedalje hujega Krasa?

Iz Ljubljane. Pismo verne udanosti, ki se bo iz Krajnskega poslalo svetemu očetu papežu v Rim, je v sakristijah vseh far za podpis pripravljeno; tudi mili darovi se nabirajo povsod. Kakor se je v časnikih bralo iz Dunaja, Prage in drugih mest, da nabirajo prostovoljce za papeževo armado, tako jih nabira ene dni že tudi v Ljubljani v gostivnici „zur Stadt Wien“ neki prusk oficir v službi papeževi. Kdor ni domá več vojaščini podveržen in ni oženjen, se vzame za vojaka v papeževo armado ter dobí na roko 75 gold., toda celo premijo še le pri dohodu v Jakin (Ankono); medpotoma dobivajo po 40 kr. nov. dn. na dan. Dosihmal se jih je nabralo 32; eden, preveč vinjen, se je pred odhodom na dvorišu gostivnice vbil.

Iz Ljubljane. Na 26. dan t. m. napovedana gledišna igra „Serčne Blejke“ je preložena na prihodnjo saboto. — Sušec letos res z repom vije: v nedeljo do ponedeljka zjutraj smo imeli čudno vreme vseh 4 letnih časov skupaj v 24 urah: sonce, dež, vihar, blisk, grom, babje pšeno, točo in na zadnje sneg; v gorkomeru, ki je v nedeljo zjutraj kazal 8 stopinj toplote, se je živo srebro proti večeru skercilo do zmerzlinca nazaj; v ponedeljek je bila zjutraj megla — in tako v 24 urah 8krat drugačno vreme. Zakaj da nekteri gospodarji letos tako silno hitijo s krompirjem v zemljo, ne zapopademo; snežnice mokra in merzla zemlja pač ni dobra posteljica za-nj, in s tako zemljo ne bojo nič dohiteli. Mar bi ljudje raji gosence obirali, ker za te je zadnji čas! Krompir je bil v saboto na ljubljanskem tergu po 3 gold. cent ali pa mernik po 1 gold. 40 kr. nov. da. Ker ravno o krompirjevi ceni govorimo, naj povemo svojim bravcom, po čim je v Ljubljani pasje meso? Naši braveci se bojo smejali, kaj takega slišati, ker je res smešno, pa vendar le — resnično. V neki gostivnici na starem

tergu je neki gospod nedavnej svojega psička na vago prodal po 20 krajc. funt. Kupec plača poliček dolenca za likof, pa gré s psom domú. Ne vemo, ali se je ženi gospoda, ki je psa prodal, cena prenizka ali cela barantija preneumna zdela, — to pa vemo, da je drugo jutro nad kupca letela ter ga hudo oštela, češ, da take burke morejo le vina siti ljudje uganjati, ki bi nazadnje še kakor nekdanj Šylok svoje meso na vago podali. Mogel ji je psička nazaj dati.

Iz Ljubljane. Ravno je prišla v Blaznik-ovi založbi knjižica na svetlo, ki jo je pod imenom „Narodnost in Slovenstvo“ spisal gosp. J. Rogač. Bravcom „Novic“ in „Danice“ je v višji slovenski pisavi izurjeno peró častitega pisatelja iz več dunajskih dopisov že dobro znano. Živa gorečnost za vse visoke misli, popolna zavest duhovskega poklica, iskreno rodoljubje in krepka zgovornost so poglavitni značaji zanimivega delca, ki je v lični, 4 pôle obsegajoči knjižici zagledalo beli dan. Čeravno od konca do kraja zanimiva vsakemu omikanemu Slovencu, je knjižica vendar še posebno namenjena častiti duhovščini, ker jasno dokazuje, kako naj bi se pod njenim vodstvom ideja „narodnosti“ v pravo duševno povzdigo našega naroda razvila. Zatoraj tudi mi, dognano pretresavo gosp. Rogačevih misel duhovskima listoma „Danici“ in „Slov. Prijatlu“ prepuštvši, se ne štejemo dovelj zmogljivi o teh zadevah veljavno sodbo izreči. To pa je naša dolžnost, da nenavadno slovstveno delo živo priporočamo občinstvu, ker je veselo znamenje dušnega gibanja med Slovenci, ako eden najzgovorniših domačih brambovcov sv. katoliške vere „slovensko narodnost“ — tolikrat žalibože! zasmehovano — v keršanskem oziru temeljito razjasnuje, njeno upravičenost z veljavnimi dokazi potrjuje in pota pravega napredovanja naznanjuje. Le te opombe naj nam častiti gosp. pisatelj ne zameri, da se nam je pri prebiranju knjižice tu in tam dozdevalo, kakor da bi jo bil brez potrebe včasih preveč v nemško temeljitost, celó od Nemcov samih oponašano „deutsche Gründlichkeit“ zasukal, kar so pač večidel nemški učeni časniki nanесли, kakor „historisch-politische Blätter“, iz katerih je več odlomkov v svoj namen prestavil. Odkritoserčno jo tedaj rečemo, da tisti razdelki nazoče knjižice so najboljši in najkrepkejši, kjer je gospod pisatelj izviren in sam svoj. Pisavec, ki svojo tvorino tako dosledno izpeljati ume kakor gosp. Rogač, tuje kerparije ne potrebuje. In tako sklenemo iskreno priporočilo hvale vredne knjižice s živim prepričanjem, da more domovina od pisatelja, za svoj narod tako navdušenega gospoda še dokaj blagega sadú pričakovati. Knjižica velja 40 kr. nov. dn. in se dobiva pri J. Giontini-tu.

— Nemško-slovenski slovník, ki je na stroške rajnega kneza in škofa ljubljanskega zagledal beli dan, je zdaj popolnoma gotov. Naznanovaje veselo novico povemo za danes le, da zadnja pôla z izverstnim predgovorom gosp. vrednika M. Cigale-ta, v katerem se ne bere le zgodovina tega najnovejšega (126³/₄ pôl obsegajočega) slovenskega slovníka, temuč tudi povestnica vseh slovenskih slovníkov, je bila natisnjena predčeranjam in da saj zdaj moremo pričakovati, da se bo delo začelo kmali razprodajati. Žalibog! da slavni škof niso doživeli veselja, viditi dodelano prvo polovico velikega dela, ki jim bo na veke spominek njih rodoljubja, kakor tudi gospodu vredniku v vedno čast in hvalo!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Razglas c. k. dnarstvenega ministerstva od 22. t. m. oklicuje novi državni zajem (posojilo), ki je z loterijo združen. Cesarska vlada, da bi se opomogla v državnih dnarstvenih zadregah, je že lani po cesarskem ukazu od 29. aprila 1859 hotla 200 milijonov gold. na posodo vzeti; al vnela se je — kakor „Wiener Zeitg.“ pravi — laška vojska in ni bilo več časa za razpis

tega zajéma po domačih deželah. Vladi tedaj ni bilo drugega storiti kot na dunajsko banko se obrniti, naj ji ona posodi 130 milijonov gold. proti temu, da naredi bankovcev po 5 gold., in da se ji bo ta dolg poplačal, berž ko bo mogoče zavolj vojske ustavljeno posojilo od 200 milijonov najeti. Zdaj se ima to zgoditi. Razpisan je novi zajem, kakor „Wien. Ztg.“ pravi, da se bo banki povernilo tistih 133 milijonov, ki jih je lani državi posodila, in z ostalimi 67 milij. se bojo poravnali še drugi izredni stroški, ki jih je vojska prizadjala. Posojilo to je prostovoljno; dale se bojo posodnikom obligacije po 500, pa tudi po 100 gold. nov. dn., ktere bojo na leto po 5 od 100 gold. obresti (činza) donašale, zraven pa tudi v loterii igrate, ki se bo skozi 57 let (od leta 1861 do 1917), vsako leto dvakrat, napravljal tako, da 1. svečana in 1. avgusta se bojo verste obligacij (sèrije) srečkale ali lozale, 3 mesce po vsakem takem verstnem srečkanji, tedaj 1. maja in 1. novembra, pa se bojo dobitki vlekli. Pervo srečkanje sèrij bo 1. avgusta letos. Dobitkov bo veliko in kdor prvo srečko zadene, dobí 300.000 gold. Podpisovanje za to posojilo se je začelo včeraj (27. dan t. m.) in bo terpelo do 7. prihodnjega mesca pri vseh bankinih in cesarskih velikih in manjših kasah; podpis se zaara z 10 gold. od 100 podpisanih; posojilo se odraja v 10 obrokih ali brištih (15. maja, 30. junija, 15. avgusta, 30. sept., 15. nov. tega leta, in pa 15. jan., 15. marca, 15. junija, 15. okt. prihod. leta) ali v bankovcih ali kuponih državnih obligacij; 20 gold. od podpisanih 100 se more pa odrajtati tudi v obligacijah poslednjega narodnega posojila po celi vrednosti kakor na obligacijah stoji. Ker posojilo nese 5 od 100, ker je dobitkov veliko in velikih v loterii, ker se tudi obligacije narodnega posojila morejo kolikor toliko spečati, se je nadjati, da bojo ljudje, ki imajo dnarja, segli po tem zajemu, ki je mikaven zavoljo loterijnega dobička. Kurzi več obligacij so berž po oklicu tega zajema na dunajski burzi nekoliko poskočili, cena srebra je pa za par goldinarjev padla.

— V prevdarek državnih stroškov in dohodkov za leto 1861 poklicana komisija je svoje posvetovanja sklenila. Ministerstvo dnarstva vredeje sedaj, kar je komisija doveršila, da bo izročilo pomnoženemu državnemu svetovavstvu mesca maja še enkrat v prevdark.

— Nov cesarski ukaz razglašá obravnavo s cesarskimi vradniki, ki prestopijo svoje dolžnosti, in določuje strahovavne kazni, ki so: svarjenje, globa (kazen na dnarji), zguba pravice do višje službe, prestava na drugo mesto, odpoved službe.

— Čeravno zaperti Richter še zmiraj terdi, da ni nobene goljufije kriv, mora vendar sodnija veliko dokazov zoper njegovo poštenje imeti, ker je prošnjo njegovega akvokata, naj bi se Richter za čas preiskave iz zavora izpustil, naravnost zavrnila. — Govorico, da bi bila še dva generala po izgledu podmaršala Eynatten-a svojemu življenju konec storila, preklicuje „Wiener Zeitg.“. Kakor na Dunaji tako tudi v Terstu sledijo po tergovcih in barantačih, na ktere sum letí, da bi utegnili deležniki biti velike Eynatten-ove goljufije. V Benetkah so že več takih zaperli; njih veliko gnjezdo pa je v Veroni.

— Med cesarskimi grajšinami, ki jih je vlada leta 1855 dunajski banki za prodaj prepustila in ki jih je banka 29. dan preteklega mesca za prodaj oklicala, se bere razun mnogih grajšin na Českem, Avstrii, Galicii, Ogerskem itd. tudi loška grajšina na Krajnskem z 960 orali zemlje, med kterimi je 890 oralov gojzda; cenjena je na 60.000 gold.

Iz Tersta 22. marca. Barka „Fantasie“ je dobila ukaz po nadvojvoda Maksu, ki po dolgem potovanji pride iz Brasilije nazaj, v Malto iti, da ga pripelje do 1. aprila v Terst, odkodar se bode podal na Dunaj.

Iz Benetk. Novi deželni poglavar stopa zlasti vradnikom krepko na noge; nezanesljive odstavlja in prestavlja